

KRALİÇE KURT

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gölge Loncası Serisi - 5

Kraliçe Kurt

Orijinal Künye: *Wolf Queen* by Linsey Hall, Bonnie Doon Press, 2021.

Yazar: Linsey Hall

Çevirmen: Ahsen Ay

Kapak Tasarım: Melissa Kayacı

Grafik Tasarım: Şeyma Çetin

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Mayıs, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-63-1

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Dedemat Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Dış Ticaret Ltd. Şti.

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cd. No: 37 İvedik OSB Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım: Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

KRALIÇE KURT

LINSEY HALL

EVE

Uyku, zihnimin bana yaşattığı bitmek tükenmek bilmeyen cehennemden tek kaçış yoluydu. Muhtemelen sadece birkaç gündür bu hücredeydim ama sanki yıllardır buradaymışım gibi geliyordu bana. Arkadaşlarımdan burayı bir saray gibi dekore etmiş olmasının pek de bir anlamı yoktu aslında, neticede ben burada bir mahkûmdum.

Bu yüzden uyudum.

Hem de çok uyudum.

Çok tuhaf rüyalar görüyordum. Ama bu sefer, daha öncekilerden çok daha farklı bir rüya gördüm. Kara Ay lanetine yenik düşmüş bir kurdun saçmalıklarını değil...

Bu rüyada, etrafım tanıdığım insanlarla çevriliydi. Sevgileriyle ve özlemleriyle kalbimi ısıtan tanıdık yüzler... İsimlerini bilmesem de bu insanları bir zamanlar tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ama onlar artık yanımda değillerdi.

Ulukurtlar yoktu artık.

Sürümünden geriye bir tek ben kalmıştım -bu gördüğüm onlar

olmalıydı. Rüyamda onları her gördüğümde, onlara karşı çok büyük bir sorumluluk duygusu, içten bir koruma arzusu ve derin bir özlem hissediyordum.

Rüyalarım hep şekil değiştirse de beni bir şekilde aşına olduğum yaşlı bir ormana götürüyordu. Ağaçlar bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyordu. Hissediyordum, burada sorularıma cevaplar bulup onları kurtaracaktım.

Asırlık bir meşe beni çağırdı, kendimi dizlerimin üzerinde, toprağı eşelerken bulana kadar ruhumu ele geçirdi. Kazdım, kazdım, ben kazdıkça çaresizlik içime işliyordu. *Bu* onları geri getirebilmenin tek yoluydu. Eğer aradığımı bulabilirsem, artık yalnız bir ulukurt olmak zorunda kalmayacaktım. Burada bir yerdeydi, *biliyordum*. En sonunda bir şey elime geldi.

Ve uyandım.

Nefes nefese yatakta doğruldum.

Hass...

Ne arıyordum? Her nerede hapsoldularsa, diğer ulukurtları kurtarmama yardım edecek bir şey arıyordum.

Ölmüşlerdi.

Yine de yüzleri aklımdan çıkmıyor, sesleri onları kurtarmam için sessizce beni çağırıyordu. Ayağımın altındaki zemini hissettiğim gibi onları da çok net hissedebiliyordum, tıpkı onlara karşı olan sorumluluğumu hissettiğim gibi...

Bir elimi saçlarım arasında gezdirip yataktan çıktım...

Hücremin dört duvarı arasında sıkışıp kalmıştım. Bomboş ve aşılması imkânsız duvarlarla çevriliydim. Duvarlarda çeşit çeşit resimler vardı aslında ama bunun hiçbir bir önemi yoktu. Hâlâ yeraltındaydım, kendim de dahil herkes için bir tehdit olduğum için buraya hapsedilmiştim. Bunun en güvenli şey olduğuna kendim karar vermiştim. Yani aslında bunu ben istemişim ama yine de saçımı başımı yolmak üzereydim.

Kötü nöbetlerim sırasında bu his daha da berbat bir hâl alıyor-

du. Zihnimin üzerine kara bir bulut gibi çöküyor, beni adeta gözü dönmüş bir canavara dönüştürüyordu.

Gölgeler şimdi bile içeri sızıyordu; bense onları görmemek için gözlerimi sıkı sıkı kapatıyordum. Kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu çünkü buradan çıkıp o ağacı bulmalıyım. Altında gömülü olan her neyse, o çok önemliydi –bundan çok emindim. Tüm sorularımın cevabı oradaydı.

Ama bu cehennemden nasıl çıkabilirdim ki? O kadar derinlerdeydi ki hapishanem ayın gücünü bile hissedemiyordum. Tanrıça büyüm yoktu, bu yüzden kapıyı söküp atamazdım. Ve vahşi bir kurda dönüşebilsem bile, buradan yine de çıkamazdım.

Ralph.

Beni buradan ancak candaşım kurtarabilirdi. O küçük sevimli piç çikolata çalmak için her yere girebilirdi. Evet, evet, o beni buradan kesinlikle kaçırabilirdi.

“Ralph,” diye seslendim yavaşça, ona ulaşmaya çalışarak. Bana gelmesini istediğimde genellikle bunu hissederd, şimdi de hissetmesi için dua ediyordum.

Endişeyle geçen birkaç dakikanın ardından hücremde beliriverdi ve bana şaşkınlıkla baktı.

Sen kafayı mı yedin?

“Genel olarak evet ama şu anda hayır.”

Kaşlarını çattı ve paytak paytak yanaşıp, küçük pençesini bacağıma koydu. Büyüsünü bedenimde hissedince zihnim daha da sakinleşti. Başını onaylarcasına salladı. *Ne istiyorsun?*

“Sarılmak?” Kendimi akıl hastanesinde iyi olduğuma ikna etmeye çalışan bir deli gibi hissediyordum ama o anda Ralph’a sarılmak gerçekten iyi gelebilirdi.

Sen sarılacak tiplerden değilsindir.

“Gördüğün gibi şu anda pek kendimde değilim.”

Doğru. Ralph bacağıma sarıldığında ben de gülümsedim. Sa-

ılmak iyi geldi. Arkadaşlarım sık sık ziyarete gelip parmaklıkların ardından benimle konuşsalar da hücremde çok uzun zamandır yalnızdım.

“Dışarı çıkmam lazım.”

Hayretler içerisinde geri çekilip küçük pençesini göğsüne bastırdı.

Ve bendeniz senin suç ortağın mı olacağım?

“Ortada suç filan yok, aptal. Suç işlediğim için hücrede değilim. Herkesin güvende olması için bu hücrede kalmanın daha akılcı olduğunu düşünüyorum. Ama şimdi rüyamda gördüğüm bir şeyi bulmak için –bir süreliğine- dışarı çıkmam gerekiyor.

Aklını oynatmış gibi konuşuyorsun.

“Merak etme, sana istediğin kadar çikolata vereceğim.”

Dudaklarını büzdü, belli ki düşünüyordu. *Buradan çıkamazsan nasıl çikolata bulacaksın?*

“Ömrümün sonuna kadar burada kalmayacağımı biliyorsun, değil mi? Sadece kendimi toparlayana kadar buradayım. Ve şimdi kendimi nasıl toparlayacağımı biliyorum!”

Neden anahtarları olan arkadaşlarından seni çıkarmalarını istemiyorsun?

Bu mantıklı bir soruydu. Onları arayabilirdim. Ama içten içe, bu hücreden çıkmamın çok tehlikeli olduğunu düşüneceklerini biliyordum; öte yandan haritayı benim aramam gerektiğini de biliyordum.

Ne kadar büyük bir tehdit olduğumu bildiklerini ve Ralph kadar saf olmadıklarını da unutmamak gerekirdi. Aslında Ralph da şu anda her şeyin farkındaydı ve çok da haklıydı. Kesinlikle onu kandırmaya çalışıyordum.

“İşim biter bitmez buraya geri döneceğim.” Ve gerçekten dönecektim de. Bir yandan da ilk sorusunu unutturmaya çalışıyordum. “Bak, sana çikolata diyorum.”

Peki. Ama yanından ayrılmayacağım.

Kaderlere şükürler olsun ki candaşım o kadar da zeki değildi.

“Mükemmel, çünkü sen aklımı başımda tutmama yardımcı oluyorsun.” Onu çağırmamın diğer nedeni de buydu: o varken sanki zihnen daha berraktım. Onun candaşım olması akıl sağlığımı korumama da yardımcı oluyordu.

Bunu nasıl yapacağız?

“Anahtarı al, sonra beni buradan çıkar. Eminim, muhafızları atlatmanın bir yolunu biliyorsundur.”

İlk muhafızı değil ama onun dışındakileri evet.

“İlk muhafızın icabına ben bakarım.”

Başını sallayıp sert bir bakış attı. *Ama çılgınca bir şey yaparsan seni arında satarım.*

Nefesim kesildi. “Satmazsın.”

Tamam, satmam. İkimizi işaret etti. Ama bu ikilide, sorumluluk sende bilesin. Yani sen raydan çıkarsan, ben kendi hareketlerimden sorumlu tutulamam.

“Halledersin sen. Bu önemli bir görev ve sen de bu göreve hazırsın.”

Bir havayla kendine çeki düzen verdi. *Hazırım. Yapabilirim. Şimdi burada bekle.*

“Hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum.” Ortadan kayboldu ve ben beklemeye başladım. Hücrede volta atarken kalbim dakikada bir milyon atıyormuş gibi hissediyordum. İçimde bir umut vardı. Ağacın nerede olduğunu hissedebiliyordum- Orkney’de bir yerdedi, Maeshowe yakınlarında, Yaratıcı’nın beni zorla bir ulukurda dönüştürdüğü eski taş mezarda.

Ama o ağacın altında ne vardı?

Düşünmekten aklımı kaçıracaktım. İçimde aşırı merakımın da körüklediği bir delilik hissediyordum ama bu işin peşini bırak-

mamalıydım. Ralph'ın tabiriyle biraz 'kafayı yediğimi' inkâr edemezdim ama bu zaten benim normalimdi.

En sonunda Ralph geri döndü.

"Ee?"

Büyük gümüş bir anahtar uzattı. *Anahtarı almıştı.*

Elinden kapıp kapıya doğru koştum.

"Bekle! İki muhafız var!" diye bağırdı.

Kahretsin. O kadar heyecanlanmışım ki neredeyse onları unutuyordum. Heyecanla nefes alıp verirken aklıma başıma toplamaya çalıştım. Yapmam gereken ilk şey bu hücreden gizlice çıkıp kaleye doğru ilerlemektir. Bunun için mantıklı hareket etmem gerekiyor.

Arkadaşlarından yardım istemeyeceğine emin misin?

Sorusundan yaptığının delilik olduğunu düşündüğü çok belliydi ve bunu ben de biliyordum zaten. Bu yaptığım deliliktir. Ama aynı zamanda rüyalarımın beni yönlendirdiği şeye ulaşmalıydım ve biliyordum ki beni durdurmaya çalışabilirlerdi.

Bu lanet kesinlikle beni çok etkiliyordu, mantıklı davranma engel olacak kadar da güçlüydü. Ama ben haklıydım. Bundan emindim. Ağacın olduğu yere gidip toprağı kazacak kişi *ben* olmalıydım. Kesinlikle ben olmalıydım.

Ama muhafızları nasıl atlatacaktım? Silahım yoktu; hem onlar dövüş eğitimi almışlardı. Bir çarpışmada kendimi elbette koruyabilirdim ama silahsızken bu zordu. Eğer şekil değiştirip bir ulukurda dönüşürsem onları kesinlikle alt edebilirdim ama dişlerimle ya da pençelerimle onlara zarar vermeyeceğimden emin de olamıyordum. O yüzden şekil değiştirmek de şimdilik bir çözüm değildi.

Ralph'a baktım. "İstediğin yere ışınlanabilirsin, değil mi?"

Bir profesyonel gibi.

"Atölyemden iki sersemletici iksir topu alıp buraya getirebilir misin?"

Yüzünde gülücükler açtı. *İksir toptarından daha önce neden bahsetmedin?*

Yani. Acil bir durumda Ralph'ın yardım etmesi için iksir topu kullanabileceğini vadetmek yeterli oluyordu. "Sadece dediğimi yap ve hızlı ol."

Başını sallayarak gözden kayboldu. Beklerken hücrenin içinde volta attım. Beni buraya hapsedtiklerinde, arkadaşlarım Ralph'ın bana yardım edeceğini tahmin etmemişlerdi. Tabii ki bunu düşünememişlerdi çünkü zaten hapsolmak tamamen *benim* fikrimdi... Ama kaçmam gerekeceğini hesaba katmamıştım. Belki de gerçekten delirmiştim ve kaçık rakunum, aklını başına alıp bana müdahale etmezse yardım ve yataklıktan içeri girecekti.

Kafamı hızlı hızlı sallayarak bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Sonunda Ralph elinde iki parlak iksir topuyla döndü.

"Ver çabuk." Eğilip ikisini birden alınca Ralph kaşlarını çatı.

"Pekâlâ, tamam." Toplardan birini ona uzatınca ise sırtı. "Ama ıskalama şansın yok. Ben ilk muhafızı vuracağım, sen de ikinci."

Bana güvenebilirsin.

"Güvenebileceğimi biliyorum."

Sırtarak kapıya yöneldik. Anahtarı kilidin içinde döndürüp kapıyı hızla açtım. Tam önümde bir muhafız duruyordu, geniş omuzları koridoru görmemi engelliyordu.

Olduğu yerde öyle kalakalmasından yaşadığı şoku tahmin edebiliyordum. Arkasını döndüğünde, iksir topunu sırtına doğru fırlattım. Top paramparça olunca üstü başı büyülu sıvıyla kaplandı. Yarım saniye içinde dev bir çınar gibi yere yığılıp bayıldı.

"Şimdi!" diye fısıldarken gözlerim koridorun birkaç metre aşağısında duran ve bize doğru ilerleyen muhafızın üzerindeydi.

Ralph ileri atılıp iksir topunu muhafıza fırlattı. Doğru zaman-

da hamle yapmıştı ama muhafız çok hızlıydı. Muhafız sağa doğru sıçrayıp iksir topundan kaçındı. Cam top paramparça olunca sihirli sıvının çoğu yere saçıldı.

Birden panik oldum. Diğerlerine haber vermesine izin vermezdim.

Muhafız bana doğru sendeledi. Onu bayıltması gereken iksir topu onu sadece biraz sersemleştirmişti. Ralph ona saldırmak zorunda kaldı; üzerine atlayıp saçını çekmek için üzerine tırmandı.

Muhafız sinirlenip ona vurdu. Dikkatinin dağılmış olmasını fırsat bilerek yanından geçip ona bir çelme taktım. Sendeleyerek ilerlerken onu sertçe duvara doğru ittim. Muhafız yüzüstü yere yığılınca da kafası taşa çarptı.

Hareketsiz kalınca da Ralph adamın üzerinden atladı.

Onu öldürdün.

Korkudan mideme kramp girdi. “Öldürmedim,” diye ısrar ettim. Yine de diz çöküp nabzını kontrol ettim. Parmağımla kontrol ettiğimde nabzını hissedebildim. “Sorun yok, yaşıyor. Gidelim.”

Muhafızlardan hızla uzaklaşıp merdivenleri çıkarken Ralph’e dönüp fısıldadım, “Gizli bir çıkış yolu biliyor musun?”

Bırak ben önden gideyim. Hızlı adımlarla önümden ilerledi; beraber merdivenlerden çıktık. Ana kata varmak için daha çok yolumuz vardı. On kat çıkınca Ralph küçük ahşap bir kapının önünde durdu. Bu taraftan. Arkadaşların genellikle üst kattaki odada takılıyorlar, biz bu taraftan gidersek onlara görünmeden çıkabiliriz.

“Bu kapı nereye açılıyor?”

Mutfak malzemelerinin olduğu eski bir kilere.

“Kilerde yiyecek bir şeyler var mı?”

Dün hepsini hüpletтім.

“Tabii ki hüpletmişsinizdir.” Kapıyı denediğimde kilitliydi.

Ben hallederim. Ortadan kayboldu, kapının diğer tarafına geç-

tiğine emindim. Kilidin dilinin düştüğünü duyunca gülümsedim. Kapıyı tekrar açmayı denediğimde kolayca açıldı. Duvarlarda bir sürü sandık duruyordu, çoğu çok eski görünüyordu. Birkaçında sirke ve şarap şişeleri vardı ve bir tanesi ters duruyordu.

“Bir de bağımlı olmadın başımıza, değil mi?”

Çikolatalı süttten bahsediyorsan, evet. Tabii ki, uzun süredir bağımlıyım.

Bu taraftan. Beni odanın içinden geçirip diğer taraftaki koridora doğru yönlendirdi. Karanlık ve rutubetliydi, çok sık kullanılmıyor gibiydi. Ana kata çıkan dar merdivenleri bulmadan önce birkaç karanlık deponun daha yanından geçtik.

En üstteki kapıyı iterek açarken nefesimi tuttum. Ralph ayaklarımın dibine baktı. *Burası temiz.*

Sessizce ana salona girdim. Eski ahşap zemin uğursuzca gıcırdadı, ama taş duvarlara yansıyan ışıklar etrafı pek aydınlatmıyordu. Eğer biri beni arkamdan görürse, ben olduğumu anlamayabilirdi.

Gelişmiş ulukurt ışıltı yeteneğim sayesinde sol tarafta arkadaşlarımla seslerini duydum: Mac, Carrow ve Beatrix konuşuyorlardı. Benim için endişeleniyorlardı.

Onlara yakalanmamak için sağa döndüm; kendimi suçlu hissediyordum ama kararlıyım. Ana kapıya doğru ilerlerken adımlarım çok hızlıydı. Bugünlerde İskoçya'daki karargâhımızda pek fazla insan yaşamıyordu ve şansım yaver giderse kimseye yakalanmayacaktım.

Lachlan'ın adımı söylediğini duyduğumda ön kapıya varmıştım. Alçak ancak gür, kulağa hoş gelen bir sesi vardı. “Eve? Ne yapıyorsun?”

Kaskatı kesilip panikledim.

Yakalanmıştım. Kahretsin.

Aklımda kırk kaçış senaryosu ürettim bir anda. Aklımı yitirmek üzereydim, Kara Ay laneti beni ele geçirmeye çalışıyordu.

Yavaşça ama kalbim hızla çarparak ona döndüm. Gözlerimi ona diker dikmez karanlık bir sis kapladı içimi. Öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmez oldu. Birdenbire kontrolümü kaybetmişim. Lachlan'ı öldürmek istiyordum ve ona saldırdım. İçimden bir canavar çıkmıştı adeta; hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

Şekil değiştirirsem daha fazla zarar verebilirdim ama bir şey beni durdurdu. Belki de beni durduran şey, geride kalan son mantık kırıntısıydı, belki de öfkem bir an bile duraksamama izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Bir saniye sonra üzerine atlamıştım, tam saldırmak üzereyken elimi yakalayıp beni belimden kavradı, sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendine doğru çekti. Kollarımı önümde birleştirip beni sıkıca tuttu.

“Bırak beni,” derken ona karşı mücadele ediyordum. Sıcaklığını hissediyordum; çok güçlü ve ısrarcıydı. Zihnimin bir köşesinde ona karşı koymak istemediğimi biliyordum. Hayatım bir felakete dönüşmeden hemen önce birlikte olduğumuz gece hayatımın en muhteşem gecesi idi. Sonsuza dek bu anılarla yaşayabilirdim.

Ama içimdeki lanet hâlâ baskın geliyordu. Beni oradan oraya sürüklüyor, zihnimi onun kalbini sökmek istememe neden olan karanlık bir duyguyla kuşatıyordu.

“Sakin ol,” diye bağırınca ürperdim. “Bu sen değilsin. İçindeki lanet. Onunla savaş.”

Titrek bir nefes aldım, arkamda duran Lachlan'ın sıcak bedene odaklandım. Gücüne ve sıcaklığına odaklandım. Kulağıma değen nefesinin verdiği o hoş ürpertiye hissettim.

“Bunu yapabilirsin Eve.”

Gözlerimi kapatıp öpücüğünü hatırladım. Belki o an için en mantıklı şey bu değildi ama bir şekilde yardımcı olacağını biliyordum ve oldu da.

Lachlan'la olan anılarım, candaşımın dokunuşu kadar etkiliydi. İkisi de beni sakinleştiriyor, kendime getiriyordu. Onu görmek beni öfkeliendiriyordu -belki de beni öfkeliendiren bende uyandır-

dığı duygulardı- ama dokunuşu beni sakinleştiriyordu. Ralph'ın küçük pençelerini baldırımda hissettiğimde, kontrolümü yeterince sağladığımı anladım.

"Ben iyiyim." Sadece yorgundum. "Beni bırakabilirsin."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Yine kontrolümü kaybedersem beni bayılt."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi.

"O zaman az önce yaptığın şeyi yine yap." Bu kucaklaşma nefesimi kesmişti. Sırtımda onun sıcaklığını hissetmek bile içimdeki ateşi harlamaya yetmişti. Zihnimde beni öptüğü, bana dokunduğu anılar canlanıyordu... Düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım ama herdem yeşil kokusu etrafımı sarıyordu ve o kadar güzeldi ki başımı döndürüyordu...

O anda, başımı göğsüne yaslayıp boynumu öpebilmesi için başımı yana yatırmayı her şeyden çok istedim. Bu korkunç ve hatı tehlikeli bir fikirdi ama yine de tek isteğim buydu. Aramızdaki gerilim o kadar yoğundu ki bu benim sonum olabilirdi ama yine de bu arzuladığım bir ölüm olurdu.

"Ben iyiyim," dedim. "En azından şimdilik."

Endişesini hissedebiliyordum ama sonsuza kadar böyle duramazdık. Sonunda beni bırakınca yüzümü ona döndüm.

Öfke beni ele geçirmeden önce onu çok kısa bir süre görebilmiştim. Şimdi, onun tümüyle görebiliyordum. Güçlü, çekici, yakışıklı ve vahşiydi. Giydiği koyu renk gömlek kaslarını sadece hafifçe belli ediyordu, ama o gömleğin altındaki muhteşem bedeni tanıyordum. Ve yüzü... yüzü çok güzeldi. Keskin hatlı siması. Bir şairin yüzü ve bir savaşçının vücudu...

Birinin onun kadar mükemmel görünmesi haksızlıktı. Ama sonraki sözleri hiç hoş değildi. Hem de hiç.

"Kaçmana izin veremem Eve. Hücrene geri döneceksin."